

בתי הדין לעבודה

דמ 004513/03		בית דין איזורי לעבודה ת"א – יפו	
24/11/2005		כב' השופטת דינה אפרתי נ.צ. חיים איזנפלד (מע)	בפני:

בעניין: אסף שומיל

ע"י ב"כ עו"ד רון מיור התובע

נגד

ג'אפא גולד אינטרנשיונל בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד לונגו הנתבעת

1. פסק דין

2. ביום 23/6/03 הגיש התובע כתב תביעה נגד הנתבעת בו תבע שכר עבודה והפרש פיצויי פיטורים בצירוף פיצויי הלנה בגינם.

3. העובדות אשר אינן שנויות במחלוקת

התובע עבד אצל הנתבעת, כמלטש תכשיטים, מיום 1/2/00 ועד יום 10/12/02, עת פוטר.

התובע קיבל פיצויי פיטורים בסך 10,611 ₪ (סך של 8,021 ₪ קיבל התובע ביום 9/1/03 וסך של 2,590 ₪ קיבל התובע בחודש 2/03).

4. בכתב התביעה טען התובע, בין היתר, כדלקמן:

4.1 הנתבעת שילמה לתובע את שכרו באופן כזה שחלק ממשכורתו נרשם בתלוש המשכורת וסך של 3,000 ₪ מדי חודש שולם לו במזומן. לשיטת התובע, הסך של 3,000 ₪ אשר שולם לו במזומן מדי חודש שווה ל- 4,975 ₪ ברוטו, נכון לתקופת סיום יחסי העבודה בין הצדדים.

לטענת התובע, שכרו האחרון בנתבעת היה בסך 9,333 ₪ ולפיכך הגיעו לו פיצויי פיטורים בסך 26,692 ₪. הואיל והתובע קיבל פיצויי פיטורים בסך 10,611 ₪ (סך של 8,021 ₪ קיבל התובע ביום 9/1/03 וסך של 2,590 ₪ קיבל התובע בחודש 2/03, בעקבות מכתב ששלח עו"ד גוטסמן לנתבעת ביום 7/1/03), חייבת לו הנתבעת יתרת פיצויי פיטורים בסך 16,081 ₪.

4.2 התובע לא קיבל את שכרו לעשרת הימים בהם עבד במהלך חודש 12/02.

5. בכתב ההגנה טענה הנתבעת, בין היתר, כדלקמן:

5.1 הנתבעת הינה חברה המנוהלת באופן קפדני ביותר והיא מעולם לא שילמה לתובע שכר מבלי לדווח עליו.

הואיל ושכרו של התובע השתנה מדי חודש בהתאם להיקף עבודתו, חושב שכרו של התובע לצורך חישוב פיצויי הפיטורים, על פי משכורתו הממוצעת ב- 12 החודשים האחרונים לעבודתו. שכרו הממוצע של התובע היה בסך 3,745 ₪ ולפיכך שולמו לו פיצויי פיטורים בסך 10,611 ₪ $(3,745 \times 34/12)$ ₪. עקב טעות כנה ובתום לב בחישוב פיצויי הפיטורים (בשאלת רכיב הפרמיה לצורך חישוב פיצויי הפיטורים) שולם לתובע סך של 8,021 ₪ בלבד סמוך לאחר פיטוריו. בהמשך, בעקבות בדיקה נוספת, נתגלתה הטעות בחישוב ולתובע שולמה באופן מיידי יתרת פיצויי הפיטורים אשר הגיעה לו.

5.2 הנתבעת שילמה לתובע את מלוא שכרו עד למועד סיום העסקתו. ביום 5/11/02 ניתנה לתובע הודעה מוקדמת לפיטוריו, כאשר הנתבעת ויתרה על עבודת התובע במהלך תקופת ההודעה המוקדמת. במסגרת משכורת חודש 11/02, שילמה הנתבעת לתובע דמי הודעה מוקדמת מלאים ומכך אין הנתבעת חבה לתובע משכורת בגין חודש 12/02.

6. מטעם התובע הוגש תצהירו ותצהירה של הגב' אורה לוגסי, מי שעבדה בנתבעת. מטעם הנתבעת הוגש תצהירו של מר יוסי מרקו, מנכ"ל הנתבעת. כן העיד מטעם התובע מר בן דני בן שימול, מנהל מחלקה בנתבעת.

7. לאחר ששמענו את העדויות, התרשמנו מהעדים ועיינו בכתבי הטענות, במסמכים אשר צורפו לתיק ובסיכומי הצדדים, אנו קובעים כדלקמן:

יתרת פיצויי הפיטורים

7.1 התובע טען, כאמור, כי מדי חודש שולם לו כחלק מהמשכורת, סך של 3,000 ₪ במזומן, אשר לא הופיע בתלוש המשכורת. אשר על כן, טען התובע, מגיעים לו פיצויי פיטורים בסכום גבוה יותר מזה אשר שולם לו.

מנגד, מסר מנכ"ל הנתבעת, מר יוסי מרקו, כי מעולם לא שולמו לתובע או לכל עובד אחר בנתבעת סכומים מזומנים כחלק מהמשכורת, וכי ככל הנראה טענות אלו נולדו לאחר שפוטר התובע מעבודתו בנתבעת. עוד טען מר מרקו בתצהירו, כי הנהלת החשבונות והשכר של החברה הינה ממוחשבת וכי ספרי החברה מנוהלים בצורה קפדנית.

מר בן שימול, מנהל ייצור בנתבעת, מסר בעדותו, כי מעולם לא שילם במזומן לתובע או לכל עובד אחר בנתבעת (עמ' 8 לפרוט', שורות 4-6).

7.2 אין בכתב התביעה ואף לא בתצהירו של התובע פירוט עובדתי נדרש באשר לכסף המזומן אותו קיבל לטענתו מדי חודש כחלק מהמשכורת. לא מתי ניתן, באיזה אופן ניתן, באילו נסיבות ואף לא על ידי מי ניתן מדי חודש, התובע טען טענה בעלמא, כי הנתבעת שילמה לו סכום זה. התובע לא הציג בפנינו כל ראיה לתמיכה בטענתו זו ולא פירט מאומה מעבר להצהרה סתמית זו, כאמור. מעבר לכך, כאשר נשאל התובע בחקירה נגדית, האם נהג להפקיד בבנק את סכומי הכסף אותם קיבל במזומן, השיב, כי לעתים עשה כן ("לפעמים כן ולפעמים לא" - עמ' 10 לפרוט',

שורה 18) אולם לא הציג בפנינו כל אישור מהבנק ולו על הפקדה אחת של סכום מזומן.

נוסיף ונציין, כי לחלוטין לא ברור מכתב התביעה או מתצהירו של התובע, מדוע חישב את פיצויי הפיטורים המגיעים לו לפי שכר של 9,300 ₪. לא זו בלבד שמשכורת בסך 9,300 ₪ אינה מתיישבת עם תלושי השכר של התובע, אלא שכאשר נשאל על כך התובע בחקירה נגדית, התחמק מלפרט כיצד הגיע לסכום הנ"ל (עמ' 11 לפרוט').

לטענת הגב' אורה לוגסי, תלוש משכורתה עמד על 3,500 ₪ נטו בחודש, אולם מעבר לכך, קיבלה מדי חודש סכום מזומן במעטפה, אשר שולם לה ע"י מנהל המחלקה, מר בן שימול. בנוסף טענה הגב' אורה לוגסי, כי לא פעם ראתה את התובע מקבל ממר בן שימול מעטפות דומות, בנסיבות דומות (סעיפים 10 ו-11 לתצהירה). כמו כן טענה הגב' לוגסי, כי עבדה בנתבעת במשך שעות נוספות רבות אולם כאשר שולם לה שכר עבור שעות נוספות היה זה שכר בערך של שעת עבודה רגילה.

7.3

מר בן שימול, אשר זומן כאמור לעדות מטעם התובע, מסר בעדותו, כי מעולם לא שילם לגב' לוגסי משכורת במזומן. כן הוסיף ומסר, כי היה מקרה בו הלווה לגב' לוגסי סכום של 500 ₪. זאת לאחר שהמליץ להעלות לה את הפרמיה ב- 500 ₪ אולם משכורתה לא עודכנה בהתאם עד ל- 10 בחודש. מר בן שימול הבהיר בהקשר זה, כי הגב' לוגסי החזירה לו את סכום ההלוואה (עמ' 8 לפרוט').

לא זו בלבד שלא מצאנו תימוכין בראיות לגרסתה של הגב' לוגסי,
אלא שגרסתה אף נסתרה בחקירתה הנגדית;

מחקירתה הנגדית של הגב' לוגסי עולה, כי בניגוד לטענתה בסעיף
5 לתצהירה, קיבלה שכר בסך 125% או 150% בגין עבודתה
בשעות נוספות. כך עולה מתלושי שכרה לחודשים 7/01, 8/01,
9/01, 10/01, 11/01 (נספחים ה-8 וה-12 לתצהירו של מר מרקו)
אשר הגב' לוגסי לא מצאה לנכון לצרף לתצהירה. גם גרסתה
באשר לשכרה החודשי לפי תלוש המשכורת, אשר עמד לטענתה
על 3,500 ₪, הוכחה כבלתי מדוייקת ע"י תלושי השכר (נספח ה'
לתצהירו של מר מרקו) מהם עולה, כי רק בחודשים 7/01-10/01
אכן עמד שכרה סביב סכום זה.

נוסיף ונציין את טענת הגב' לוגסי, אשר אף היא נסתרה, לפיה
עבדה בנתבעת עד סוף שנת 2002 (סעיף 1 לתצהירה) כלמעשה
עבדה בנתבעת עד סוף שנת 2001 בלבד (ראו ריכוז משכורותיה של
הגב' לוגסי לשנת 2001- נספח ה-1 לתצהירו של מר מרקו וכן תלוש
משכורת חודש 11/01 בו שולמו לגב' לוגסי דמי הודעה מוקדמת-
נספח ה-12 לתצהירו של מר מרקו).

זאת ועוד: לטענת הגב' לוגסי, ישנם עובדים לשעבר של הנתבעת
אשר אף הם קיבלו כספים במזומן כחלק מהמשכורת (עמ' 5
לפרוט', שורה 2) אולם העובדה שעובדים אלו לא זומנו לעדות
מחלישה את גרסתה.

איו אנו מקבלים את טענת התובע בסיכומיו, כי הגב' לוגסי לא
נחקרה בנוגע לטענתה, כי קיבלה חלק מהמשכורת במזומן.
משנשאלה הגב' לוגסי האם הפקידה בבנק את הסכומים

המזומנים אותם קיבלה, יש בכך כדי לנסות ולערער את מהימנותה בעניין עצם קבלתה את הסכומים האמורים.

למרות טענותיה של הגב' לוגסי, היא לא הגישה תביעה נגד הנתבעת. בחקירתה הנגדית טענה, כי הסיבה לכך היא היעדר אמצעים כספיים (עמ' 2 לפרוט', שורה 9) אולם בחקירתה החוזרת שינתה את גרסתה כשטענה, כי מר מרקו "החתים אותי שאני לא אדבר, ולא אגיד כלום על המפעל ואז הוא שילם לי את הפיצויים" (עמ' 5 לפרוט', שורות 9-10).

מכל האמור לעיל, כולל מהתרשמותנו מהגב' לוגסי במהלך חקירתה הנגדית, אנו סבורים כי עדותה לא היתה מהימנה והתרשמנו כי הגב' לוגסי שמה לה למטרה לפגוע בנתבעת, אשר פיטרה אותה מעבודתה.

לעומתה, עדותו של מר מרקו היתה עקבית ולא ניכר בה נסיון להתחמק ממתן תשובות ישירות לאלו אשר הוצגו לו בחקירה נגדית.

מכל המקובץ לעיל, אין אנו מוצאים מקום להעדיף את גרסת התובע על פני זו של הנתבעת ואנו סבורים, כי התובע לא עמד בנטל המוטל עליו ולא הוכיח, כי מדי חודש שולם לו סכום מזומן כחלק ממשכורתו.

7.4

אשר על כן ומשתביעת התובע להפרש פיצויי פיטורים מבוססת על הסכומים המזומנים אשר שולמו לו לטענתו מדי חודש, נדחית תביעת התובע לתשלום הפרש פיצויי פיטורים.

7.5 למעלה מן הצורך נציין, כי אין אנו מקבלים את טענת התובע בסיכומיו, כי העובדה שהנתבעת לא העידה מטעמה עובד האחראי על תוכנת השכר בנתבעת עומדת לה לרועץ. מטעם הנתבעת העיד מנהלה, מי שיכל להתמודד עם הטענה המרכזית בכתב התביעה, לפיה שולם לתובע מדי חודש סכום מזומן כחלק ממשכורתו.

נוסיף ונציין, כי משסיבת פיטוריו של התובע אינה רלוונטית לתביעה, לא מצאנו מקום להתייחס לטענת התובע, בדבר הסתירה בין העובדה שלתובע נרכשה פוליסת ביטוח מנהלים, מה שמצביע על היותו עובד מסור לחברה, לבין הטענה, כי פוטר עקב אי שביעות רצון הנתבעת ממנו.

שכר חודש 12/02

7.6 לגרסת התובע, לא שולם לו שכרו, בסך 3,111 ₪, בגין עשרת הימים הראשונים של חודש 12/01.

7.7 כפי שעולה ממכתב הפיטורים אשר נמסר לתובע (נספח א' לתצהירו של מר מרקו) מכתב הפיטורים נכתב ביום 5/11/02 ונקבע בו, כי עבודת התובע תיפסק ביום 10/12/02. אף התובע בחקירתו הנגדית אישר, כי מכתב הפיטורים נמסר לו כחודש לפני

התאריך 10/12/02, בו הופסקה עבודתו בנתבעת (עמ' 9 לפרוט', שורות 22-24). מתלוש משכורת חודש 11/02 (נספח ב' לתצהירו של מר מרקו) עולה, כי שולמו לתובע דמי הודעה מוקדמת בסך 3,161 ₪.

בתצהירו מסר מר מרקו, כי דמי ההודעה המוקדמת אשר שולמו לתובע חושבו לפי 180 שעות עבודה בחודש, היקף השעות החודשי המקובל בחברה בעת תשלום הודעה מוקדמת, שהוא היקף שעות חודשי גבוה יותר מהיקף השעות הממוצע בו עבד התובע במהלך השנה האחרונה לעבודתו בנתבעת. נציין בהקשר זה, כי התובע לא מצא לנכון לצרף את תלוש משכורת חודש 11/02 לתצהירו.

בנוסף טען מר מרקו, כי הנתבעת שילמה לתובע את שכרו בגין הימים בהם עבד במהלך חודש 11/02, על פי מספר השעות בהן עבד, לרבות תוספת פרמיה ותוספת אחריות. מעיון בתלוש משכורת חודש 11/02 (נספח ב' לתצהירו של מר מרקו) עולה, כי הנתבעת אכן שילמה לתובע משכורת בסך 1,091 ₪ עבור עבודתו בפועל בתחילת חודש 11/01 וכן דמי הודעה מוקדמת בסך 3,161 ₪. מכאן ששולם לתובע שכר כולל בסך 4,252 ₪ (שכר עבור עבודה בפועל + דמי הודעה מוקדמת) עבור התקופה שמיום 1/11/02 ועד יום 10/12/02 (חודש ועשרה ימים). עיון בריכוז משכורותיו של התובע לשנים 2001 ו- 2002 (נספחים ג1 ו- ג2 לתצהירו של מר מרקו) מלמד כי שכר היסוד הממוצע של התובע בשנה האחרונה לעבודתו בנתבעת עמד על 3002 ₪.

אשר על כן, די בסך של 4,252 ₪ כדי להוות את משכורתו של התובע, כולל דמי הודעה המוקדמת, לתקופה שמיום 1/11/02

ועד יום 10/12/02 ולפיכך, אין הנתבעת חייבת לתובע הפרשי שכר עבור חודש 12/02.

7.8 עוד טען התובע בתצהירו, כי עבור חודש 11/02 לא קיבל את התשלום המזומן אשר שולם לו מדי חודש, בסך 3,000 ₪. רכיב זה לא נתבע בכתב התביעה ובכך מהווה הוא הרחבת חזית אסורה וממילא זנח התובע טענה זו בסיכומיו.

אפילו לא היה טיעון זה מהווה הרחבת חזית ולא היה זנח בסיכומי התובע, הרי שכפי שקבענו לעיל, התובע לא עמד בנטל המוטל עליו ולא הוכיח כי שולמו לו סכומים מזומנים מדי חודש.

תביעת התובע בגין שכר חודש 11/02 נדחית איפוא.

התמליל אשר ביקש התובע להגיש לתיק ביה"ד

7.9 בסיום שלב הבאת הראיות ע"י התובע, ביקש ב"כ התובע להגיש תמליל שיחה (ת/א) כראיה נוספת לביה"ד. ב"כ הנתבעת התנגד להגשתו.

לאחר עיון בתיק ובטענות הצדדים באשר לקבילותו ולמשקלו של התמליל, שוכנענו, כי אין מקום ליתן כל משקל לתמליל וזאת מהנימוקים כדלקמן:

7.9.1 הלכה ידועה היא כי תנאי להגשת תמליל כראיה הינו הצגת הקלטת, ממנה הופק התמליל, על מנת שאפשר יהיה

להתרשם האם אכן התמליל משקף את הנשמע בקלטת.
עם זאת, כל שהוגש לתיק ביה"ד הוא תמליל הקלטה ללא
הקלטת עצמה.

7.9.2 בהחלטת ביה"ד מיום 22/6/04 נקבע, כי "לתצהירים
יצורפו כל המסמכים הרלוונטיים שבדעת הצדדים להציג
בפני בית הדין".

מתצהיר גילוי מסמכים מטעם התובע עולה, כי הקלטת,
כולל תמלולה, היתה ברשותו בעת חתימתו על תצהיר
עדות ראשית מטעמו (שני התצהירים נחתמו על ידי
התובע באותו יום - 1/8/04). עם זאת, התובע לא מצא
לנכון לצרף לתצהירו את הקלטת ואת תמלולה ואף לא
טען במסגרת תצהירו דבר וחצי דבר באשר לשיחה
המוקלטת.

7.9.3 הואיל ובי"כ התובע ביקש להגיש את הראיה הנוספת רק
לאחר שהסתיים שלב ראיות התביעה, אזי התובע לא עמד
בפני חקירה נגדית בנוגע לתמליל.

די בטעמים אלו כדי להביאנו למסקנה, כי אין ליתן משקל
לתמליל ולפיכך אין אנו מוצאים לנכון להתייחס לטענות הצדדים
באשר לשאלה האם שלח בי"כ התובע לבי"כ הנתבעת את התמליל
בשלמותו עובר לדיון ההוכחות בתיק.

8. סוף דבר -

התביעה נדחית.

התובע ישלם לנתבעת תוך 30 יום מיום קבלת פסה"ד הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך 3,000 ₪ בתוספת מע"מ כחוק.

ניתן היום ד' בחשון, תשס"ו (6 בנובמבר 2005) בהיעדר הצדדים.

דינה אפרתי 54678313-4513/03

דינה אפרתי - שופטת

נ.צ. מר חיים איזנפלד

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה